

NEPARNOM STRANOM ULICE

Definitivno nije bilo neparne strane.

Pavle je stajao na sredini ulice duge petstotinjak metara i gledao levo i desno, ali strma livada prepuna korova i odbačenih stvari pružala se od kraja do kraja. Iznad svega uzdizale su se tri Rudo solitera. Deo tog praznog prostora sadržao je toplanu i prateće objekte, ali oni nisu imali veze sa ovom ulicom.

Pavle pogleda pažljivije vizit-kartu. Od neobičnog krutog materijala, s poledine crna, s prednje strane crvena sa crnim slovima. Zagledao je pažljivije jedini podatak koji je stajao na njoj: ulicu i broj, bez imena, bez ikakvih dodatnih podataka. Pljevaljska 5. Broj pet je bio nedvosmisleno broj 5, ne šestica kojoj je vremenom otpao deo.

Onda se Pavle okrenuo i odmerio drugu stranu... kuća do kuće, gusto napakovane, parni brojevi koji rastu do broja 40, već je prošetao do kraja ulice. Sada je stajao ispred kafane; pisalo je kafana, zato je znao da ova dugačka baraka to jeste mada mu je ličila na čardak. Osmotrio je ulicu, porazmislio o tome zašto nigde nema nikoga – evo

već dvadeset minuta nije video niti jednu osobu. Prazanjikav neinteresantni deo grada, parče kartona sa nepostojećom adresom, sve je ukazivalo na to da treba da se okrene i ode. Ipak, odlučio je da sedne u kafanu u broju 6 ove ulice, popije pivo, malo razmisli o svemu, možda i da se raspita za neparnu stranu.

Unutrašnjost je bila vrlo mračna u mahagoni tonovima. Miris sveže strugotine odudaraao je svega što je mogao da vidi. Prozori su bili duguljasti, ali mali i prljavi, a svetlost prigušena. Drveni stolovi bez stolnjaka. Pavle odmeri sve to, spozna da ni ovde nema nikoga, čak ni osoblja i odabra sto do samog prozora.

Kelner je bio starac. Pojavio se nekoliko sekundi pošto se Pavle smestio i uprkos godinama i iznurenom izgledu, kretao se lako i brzo.

Klimnuo je glavom u znak pozdrava i rekao: „Želite?“

„Pivo. Ima li hladnog?“

„Biće“, rekao je starac i gotovo otklizao u drugi deo kafane.

Pavle zaključi da je sjajno što je kelner ovako star, još ako se ispostavi da dovoljno dugo živi u kraju, sigurno će znati šta se

dogodilo sa neparnom stranom ulice. A možda će čak znati šta se nalazilo u broju 5.

„Možete li mi reći“, poče Pavle kada mu je stiglo pivo, „kada su porušene zgrade preko puta ulice?“

Kelner proviri kroz prozor, onda odmeri Pavla.

„Verovatno pre nego što si ti rođen“, reče suvim glasom. „Zašto te to zanima.“

„Pljevaljska 5. Šta se tu nalazilo?“

Kelner se nagnu gotovo dodirujući staklo i osmotri prostor preko ulice. Lice mu se trzalo kao da se prisećao nečega neprijatnog. „Da, to je bilo tačno preko puta. Imali su u dvorištu najveći orah koji sam ikada video i da bi se otresao uvek je neko morao da se vere do najviših grana.“

Onda se kelner uspravio i ponovo odmerio Pavla hladnim pogledom. „Zašto tebe to zanima?“

„Imam ovo“, reče Pavle i baci crveni kartončić na sto. „Samo adresa. Pljevaljska 5.“

Kelner tada učini nešto neočekivano. Pomeri stolicu nasuprot Pavla i sede. Lice neodredljive starosti i žive oči upiljiše se u Pavla.

Pavle se oseti nelagodno. Tišina sumračnog prostora poče da ga nagrizi, a težak miris strugotine da ga guši. Pogledao je prema napo-
lje ali i spoljašnjost kao da je postala mračnija, turobnija.

„Odakle ti to?“ reče starac tiho.

„Ja...“ Pavle je za tren premišljao šta da kaže, ali na kraju odabra da to bude istina. „Dobio sam od oca, pred smrt mi je dao i rekao da je njemu to ostalo od njegovog oca koji je to nekada davno dobio od nekoga...”

„I?“ bio je uporan starac.

„Otac mi je rekao da je njemu njegov otac rekao da ako ikada u životu bude imao problem koji nikako ne može da reši, da se obrati na ovu adresu...” I tu je tupnuo prstom po crvenom kartonu.

Starac ga je posmatrao netremice. Pavle otpi nekoliko dobrih gutljaja pomislivši da mu treba nešto žešće.

„I“, reče starac, „kakav to ti problem imaš, koji ne možeš da savladaš sam?“

„Nikakav.“ Pavle brzo odmahnu glavom. „Samo sam bio radoznao šta se nalazi na ovoj adresi, ali vidim da nema ničega.“

„Tek tako, radoznalosti radi“, reče starac i pogleda kroz prozor. Pavle je pratio njegov pogled i gotovo se zagrcnuo kada je ugledao malu kuću u G i prostrano dvorište, šupu sa strane, drvenu ogradu i ogroman orah kako se nadvija iznad svega. Krošnja se mestimično njihala kao da je neko ljulja, ali nigde nije bilo nikoga. Pavle je zažmurio i ponovo otvorio oči, ali prizor nije ustuknuo.

„Šta je ovo?“ promućao je, a kada je spazio da starca nema za njegovim stolom i da je potpuno sam u teskobnoj drvenoj prostoriji, kriknuo je i odskočio od stola. Gotovo bauljajući istrčao je napolje u iracionalnom strahu da će ulazna vrata biti zaključana. Pratio ga je hehetavi neljudski smeh.

Napolju ga sačeka miran, svetao dan, sa praznom neparnom stranom ulice. Buljio je u prostor gde mu se pričinila kuća sa orahom, ali nikakvih naznaka toga više nije bilo.

Stajao je neko vreme na sred asfalta prazne ulice, skupljajući snagu da krene dalje. A onda začu odzvanjajuće korake iza sebe. Kao da je neko prosipao metalne kuglice. Koliko dugo nije čuo hod cipe-la okovanih blokejama. Odmeren, siguran, približavajući. Nije se okretao.

„Zaboravio si kartu“, reče neko tiho kao da mu je dahnuo šapat na uvo i Pavle se okrenu. Osoba koja je pomalo likom podsećala na starca ali tek četrdesetogodišnjak, u crnim pantalonama i crvenoj košulji pružala mu je karticu sa istom tom kombinacijom boja.

Oči nepoznatog su bile plamenonarandžaste i Pavle skrenu pogled.

„Tvoj deda je učinio veliku stvar za mene“, govorio je nepoznati, a kao da je stvarnost romorila. „ali nikada nije došao po nagradu. Ni tvoj otac. Možda nećeš ni ti doći, možda ni tvoje dete... ali ova karta pripada tvojoj porodici; jednom, nekada, nekome će mnogo značiti.“

Pavle prihvati kartu i u trenu dok su je obojica držali, nepoznati se malo naže prema napred i reče jedva čujno: „A ja ću vas čekati...“

Pavle u zbunjenosti počeo da opipava hrapavost karte. Stajao je sam na sredini ulice duge petstotinjak metara i čekao da adrenalin u njemu popusti u toj meri da bude sposoban da ode odavde. U jedno je bio siguran: ono što je počelo kao puka radoznalost pretvoriće se u postojani nemir.